

Ὅμως δε, τι και να γένη
για το πείσμα σου δεν θγαίνει
του Σκουλοδη το Κουδέρνο.

(Μιά φωνάρα: δέν σέ θέλω κι' αν' μπροστά μου κάνης του-
[μπαις
κι' ουδέτερα πλέον τρέφου με κυβερνητων αρλουμπαις.)

P.— Κι' αν με τουτα και μ' εκεινα
μας λυσωσετε στην παινα
μαθετε πως δέν θα' εγω.

Τωπα κι' αλλοτε προ χρόνων
ετι με χορταίνει μόνον
μιά πατάτα κι' εν' αυγό.

(Πέρνει φόρα πιό μεγάλη,
κι' εμπα της, ασίκη Ράλλη,
ξεφωνίζουν τα βλαμάκια
και κτυπούν τα παλαμάκια.)

(Τήν' Αντάντ ξανακοπάνα,
επου μας χαλα' τα πιανά.
Δός της φάπα δυνατή
να τήν πάη ριπιτί.)

(Έλα Μήτσο παλληκάρι,
κτύπησέ την τήν σαχλή
τά βρεμμένα της να πάρη
και να μη μάς ενοχλή.)

(Και γι' ατήν ας λέμε κούρας και λογής λογής ψευτιάς
ετι θέλει με το ζόρι να μάς βάλη σ' τής φωτιάς.
Δίνε της νυχθημερόν, το γουδι το γουδοχέρι,
πολεμουντες την' Αντάντ πολεμομυε τον Δευτέρη.)

Πρός τους Πρόεδεις ο προεδύτης Στέφανος ο Κυβερνήτης.

Σκ.— Είς τα καλά καθομίνα ος ρίχτηκαν και πάλι,
μα μη τον συνερίζεσθε, παρακαλώ, τον Ράλλη.
Δέν πρέπει και' στους λόγους του κίβρος ν' αναγνωρίζετε,
κι' εκεινα ποδπε σ' τη Βουλή πάρτε τα για δικά του,
και την' Αντάντ παρακαλώ να μην τον συνερίζεται
γιατι τον ξεναπιάσανε τα φεγγαριάτικα του.

(Τέτοια τοδ ειπε σύντομα, κι' η Γούνα συμφωνει
μετα του Στεφανη,
κι' οι Πρόεδεις τότ' εφάνησαν καταευχαριστημένοι
χωρίς να νοιώσουνε κι' αυτοι τι διάβολο συμβαίνει.)

Στους Προσβευτάς κι' ο Ράλλη φωνάζει σὺν τοις άλλοις.

Κι' εγω τον γέρο Στέφανο, παρακαλώ πολύ,
να μην τον συνερίζεσθε κι' εταν ος απειλή.
Κι' αυτός ασίκης φαίνεται και της ημέρας ήρωας,
δμως η τόσαις νότες του δέν έχουν διόλου κίβρος.

Δέν πρέπει και' στου Στεφανη τοδ λόγους να στηρίζεσθε
κι' αν τοδτος ος παρακαλή να μη με συνερίζεσθε,
αλλά κι' εγω σάν φίλος του γι' αυτον τον καπετανο
την ίδια την παρακλήσι, στους Προσβευτάς θα κάνω.

Είναι στρυφνός καθώς η Σφήγξ, είναι κι' ογδόντα χρόνων,
αλλά κι' ο Μήτσο των Πατρων εκεινος είναι ποδναι,
κι' αν κάποιους ερωτήσετε κι' εκ των' Εθνικοφρόνων,
πως δέν τον συνερίζονται κι' εκεινοι θα ος ποδνε.

Οί του Κουδέρνου του κλεινού τοιαυτα λέν από κεινού.

Ένας τον άλλον άκαιρει
κι' η δράσις μας χωρίζεται,
αυτός εκεινος συχωρει
και δέν τον συνερίζεται.

Άλλήλων, επως βλέπετε, βαστάζουμε τα βάρη,
κι' ο κόσμος τ'χει τομπανο κι' εμεις κρυφά καμάρι
πως και μαζι και χωριστά σάν αδελφοι φερόμεθα
κι' ημάς αυτουδ και σφας αυτουδ δέν ξεσυνερίζομεθα,
Για τουτο μ' οσα κάνομε κι' οσα παραλαομυε
να μη μάς συνερίζεσθε, ξεναπαρκαλομυε.

(Είπαν αυτά, κι' εσκέφθησαν κοινώς οι Προσβευται
τέτοιο Κουδέρνο του λοιπού,
κι' αν τοδς πειράξη ποι και ποδ,
να μη τον συνερίζωνται οα τίποτα ποτέ.)

Και κάμποσαι ποιικιλιας,
μ' άλλους λόγους αγγελιας.

Του τρανού Προβελεγγίτο υ κι' άλλος τόμοις ποιημάτων,
οιστρος, εξαρας και κάλλο ο νέων δημιουργημάτων.

Άρθρα του Κυριακίδου εγγήκαν τώρα γαλλιστί,
πένα πρώτης και μελέτη θαυνογόνστου θαυμαστή.

Θέατρον των Όλυμπίων άριστουργηματικόν
Νικολάου Μεταξάτου, κι' αληθώς μοναδικόν.